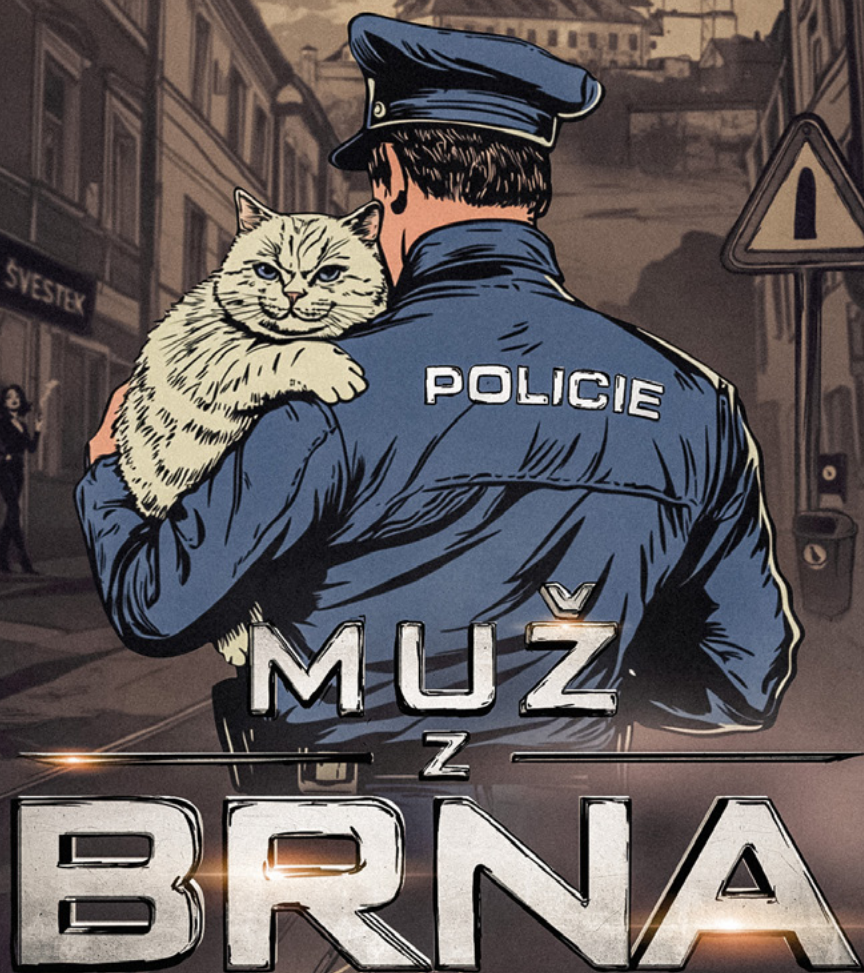

PETRA
KLABOUCHOVÁ

motto

Muž z Brna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Petra Klabouchová

Muž z Brna – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PETRA
KLABOUCHOVÁ

MUŽ
Z
BRNA

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom,
co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa!
Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem
smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám
ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si
vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio
částku o 20 %.

© Petra Klabouchová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-2813-9

ISBN e-knihy 978-80-267-2815-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-2817-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2818-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

*Kdyby mě někdo napadl,
umlátím ho třeba cihlou,
i kdybych ji měl ze zdi vyrvat.*

Tomáš Garrigue Masaryk

ÚVODNÍ OMLUVA AUTORKY

Knihy většinou omluvnými slovy nezačínají, ale tato musí.

Prosím tedy o prominutí lokalitu známou oficiálně jako Brno-město, dále pak Brno-venkov a přilehlé obydlené oblasti, všechny muže z Brna, ženy z Brna, seniory z Brna i mladíky z Brna, kteří můžou být touto četbou dotčeni. Omlouvám se všem, kteří se v knize našli, i těm, kteří se v ní díky cenzuře bohužel hledali marně.

Použité příběhy vycházejí z kruté reality všedních dní tohoto drsného regionu a titulků Brněnské Drbny. Ta neuvěřitelné dění v Brně a Jihomoravském kraji s nasazením životů svých statečných redaktorů pravidelně monitoruje. Zlé jazyky budou vždy tvrdit, že pokud si nikdo nevybavuje brněnské dějiny, nezná typická místní jídla ani žádnou lidovou píseň o tomto městě, může to nakonec znamenat jen jedno jediné. Že žádné Brno ve skutečnosti neexistuje a jedná se pouze o halucinaci. Navíc kolektivní.

Jelikož jsem však v ulicích a uličkách pod Špilberkem sama strávila nezapomenutelná léta studií i opojného mládí, vím s jistotou, že Brno je. A taky že skuteční Brňáci, mí Brňáci, mi rozumí a odpustí. Obzvlášť když na následujících stránkách budou v zájmu zachování rovnováhy vesmíru uráženi taky Pražáci.

Odnesou to veškeré společenské kategorie, náboženské komunity, názorové organizace, orgány státní správy a orgány vůbec, menšiny i zcela nezařaditelní jedinci vyskytující se na našem státním území. Pokud jsem na někoho zapomněla, upřímně se tímto omlouvám i jemu, nebylo to mým úmyslem.

V době tak chudé na hrdiny, v časech prostých všech ideálů jsem považovala za nutné vyzdvihnout jednoho z našich neprávem opomíjených národních velikánů. Neúnavného a nezníitelného bojovníka z moravské metropole. Chlapa, co se nezalekne ozbrojených složek, slivovice k snídani ani zubaté s kosou. Po Muži z Ria a Muži z Acapulca nastal konečně čas Muže z Brna.

Dost bylo prachspřstých fám o nudě v Brně. To jen z cizáků promlouvá závist. Brno je a zůstává dle známého rčení jediným vtipem, ve kterém se dá i bydlet. A drobné úniky některých zdejších každodenních situací do celostátních médií jsou pouhým zlomkem toho, co se tam ve skutečnosti děje.

Dobrá humorná kniha by prý měla být lehce ironická, nadnesená a hyperbolická. Jinými slovy přehnaná. To tahle bohužel nebude, omlouvám se. Brno prostě nepřeheneš.

Tak zdarec jak sviňa, borci!

V HLAVNÍCH ROLÍCH:

Josef Ječmínek

Pražský rodák, patriot a neohrožený policista se zaměřením na sociální síť, který je v rámci Programu růstu, udržitelnosti, jednoty a evropské modernizace (P. R. U. J. E. M.) proti své vůli i přesvědčení převelen do Brna. Zde se z něj stává nejen *blbé cajzl*, ale i nenahraditelná posila oddělení Brno-Komárov.

Stračena

Josefova poloviční pražská přítelkyně s úzkou rodinnou vazbou na Policejní prezidium ČR, věčně rozhozeným čchi a obézním kocourem Archibaldem.

major Igor Vítámvás

Prostorově výrazný velitel komárovské služebny slepě oddaný zásadám velkého T. G. Masaryka a moravské kuchyni.

Lobo (Luboš)

Brněnský parták Josefa Ječmínka, zanícený křesťan, homofob a znalec ženských pozadí s lehkým mozkovým poškozením z dob divokých devadesátek, kdy byl z pervitinového kómatu zachráněn neznámou policistkou, po které dodneška pátrá.

strážmistr Píč

Bývalá fotbalová hvězda SK Žebětín, která kvůli zranění kolene přišla o šanci v první lize a vyfasovala policejní uniformu.

Brenda Kakáčová

Praprapravnučka upálené čarodějnice, zanícená léčitelka se širokým úsměvem a příslušnice kmene Holasitů i policejního sboru.

Pája z Cejlu

Vlastním jménem Palermo Rolex Lakatoš, romský policejní koordinátor s vystudovaným oborem česká filologie a šesti syny.

Mečislava Kepáková

Seniorka nalezená na dně Brněnské přehrady neboli Prýglu probodnutá kopím svatého Jiří.

Týnuš

Brněnská femme fatale s očima v barvě levandulové aviváže.

Ifka (též madona)

O generaci starší brněnská femme fatale s tetováním motýla přes celá ňadra, majitelka posilovny pro ženy s názvem Xena.

Marco alias Březen

Italský policista z Benátek, milovník rychlých aut, tvrdé hudby a expert na romantiku, jehož přivede do Brna program Mezinárodní osvěta a renovace (M. O. R.).

MUDr. Zubatá

Patoložka s výrazným předkusem a specifickým smyslem pro humor.

Bóďa

Bývalý profesor filozofie, nyní bezdomovec s postupujícím alzheimerem a zálibou v bodno-sečných zbraních.

Jošt

Odvažný medik s pihami i na prstech u rukou, toho času na studentské praxi na oddělení patologie.

Blondák IV.

Oprávněný dědic titulu i trůnu před hospodou U Švestek.

vrchní Alois

Dlouhodobě přesluhující personál hospody U Švestek, vždy oděný do elegantního fraku z dob, kdy obsluhoval anglického krále v karlovarském Grandhotelu Pupp.

Odpadlík Lorenc

Posel Boží, který po exekuci domu za neplacení koncesionářských poplatků bloudí Brnem a varuje před koncem světa.

Praha, Nuselský most, dopravní špička

Josef Ječmínek se v Praze narodil, ale jakožto syn náplavy bere za svou svatou povinnost alespoň jednou týdně, ještě lépe dvakrát, jasně demonstrovat okolí vděčnost za pražskou příslušnost. Občas někam dojde zapálit svíčku a hromadně se u toho dojímat s ostatními svíčkaři. Zjara uklízí při hromadné sousedské akci okolní park od odpadků za nechápavých pohledů polehávajících bezdomovců. A pravidelně navštěvuje sobotní farmářské trhy, i když si tam jako vegan může koupit pouze podivně vyhlížející bio raw dezert z rozemletých rozinek a kokosu splácaný do tvaru chlupaté koule.

Ačkoliv se zjevně nejedná o produkt, který by vycházel z dávné farmářské tradice, odpovídá zhruba rozpočtu na sváteční nedělní oběd u šumavské babičky, která se pokaždé při vyslovení názvu hlavního města pravou rukou pokřizuje a nalevo si odplivne. Takhle se její vnuk jako malý naučil rozeznávat, kde je vpravo a kde vlevo, protože stát po babiččině levici mohlo mít vlhce nepříjemné dopady. Přesto Josef pravidelně kupuje kulaté zákusky hned tři. Jeden je prostě

málo, aby kvůli tomu dvakrát přestupoval v metru, a dvě hnědé chlupaté koule zase vypadají lehce rasově nekorektně, až vulgárně.

Občas si Josef ze své periferní čtvrti bytových domů s pohodlným nájezdem na dálnici a výhledem do polí zajede až do historického centra. Tam pak společně s dalšími dojíždějícími rodilými Pražany nadává na tu odpornou náplavu, kvůli které už Praha není to, co bývala. Kochá se panoramaty, zásadně nekupuje trdelník ani svařák na Václaváku a občas se zastaví u Vltavy nakrmit kromě kálekých holubů i jediný další přeživší druh místní fauny – nutrie. To je taková ta přežraná krysa, kterou milují i pražské ženy. Při pohledu na ni nepišť, nerudnou ani nepodléhají nekoordinovaným pohybům, jelikož nutrie žije na Náplavce či jiných fotogenických místech Prahy a vypadá dobře na Instagramu, kde je cizinci mylně považována za jihoamerickou ka-pybaru zpod Karlova mostu.

Josef Ječmínek trpí obsedantně kompulzivní poruchou. Je mu odporný kontakt s jinými lidskými těly či tím, co po nich zůstane na předmětech denní potřeby. Před návštěvou veřejných záchodků by preferoval amputaci údu. Nikdy se rukou nedotkne tlačítka ve výtahu ani kliky ve společných prostorech. Dveře otevírá loktem, popelnice obchází přesným pětimetrovým okruhem a v čekárně u lékaře si zásadně neseďá. Ve veřejných dopravních prostředcích taktéž. Tam má situaci ještě podstatně ztíženou o fakt, že si nejen nemůže sednout, ale zároveň se ani nemůže přidržovat tyče. Nic by ho nedonutilo dotknout se sedačky, na které před ním trůnily tisíce lidských nedostatečně umytých pozadí vypouštějících tělesné plyny plné mikročástic budoucích exkrementů.

Josefova psychika se velmi výrazně zlepšila v období covidu, kdy byly nechtutné a hygienicky dostatečně neošetřené masy spoluobčanů konečně donuceny k užívání plastových rukavic, dezinfekčních prostředků i krytů chrchlajících obličejových částí. Škoda že krásné věci trvají tak krátce. Nyní mu nezbyvá než v toužebném očekávání příští pandemie docházet na Vinohrady ke svému psychologovi na pravidelnou kognitivně behaviorální terapii. Lékař mu nechává za hodinovou sazbu dva a půl tisíce korun plus DPH ohmatat záchodové prkénko nebo si pověsit bundu na společný věšák v čekárně a se zaujetím sleduje, jestli se Josef bude v panice dusit méně než minule.

Josef Ječmínek je geografický sirotek. Jeho rodiče dál žijí na Praze 1, kde on si bude moct bydlení dovolit až po jejich pohřbu žehem, tedy pokud ho mezitím nevydělí. Od chvíle, kdy se přestěhoval na okraj hlavního města, matka i otec s ním ze studu přerušili veškeré styky. On s nimi také. Prozatím.

Josef žije sám. A nehodlá na tom nic měnit. Už proto, že se do jeho prémiového ateliéru s vysokým investičním potenciálem a velkorysou výměrou o dvaceti třech metrech čtverečních, který bude pohodlnými měsíčními platbami splácet bankovnímu ústavu už jen dalších třicet šest let, zkrátka další lidské tělo nevejde. Alespoň ne celé.

Jednou týdně se tu za ním zastaví jeho *poloviční* přítelkyně. Poloviční z toho důvodu, že by z ní klidně stačila dolní půlka. Nemusel by tak kvůli pravidelné páteční návštěvě spojené s tří až čtyřminutovou společnou aktivitou pokaždé stěhovat pračku do chodby. Ze zcela jasných biologických důvodů je však nucen tolerovat i horní polovinu jejího těla

včetně hlavy. Bohužel. Na fotografiích ji ale známým a rodině vždy zásadně ukazuje pouze od krku dolů. Tam, kde je omylem zachycena celá, jí umně zakrývá obličej palcem. Ona není úplně ošklivá, to ne, vlastně je docela pohledná. Ale až od krku dolů.

Josefova poloviční přítelkyně pochází z Tuchoměřic, což ještě někteří optimisté považují za Prahu, ačkoliv na Václavák je to odtamtud dvanáct kilometrů vzdušnou čarou a pětáctýřicet minut po silnici v případě dopravní situace na prvním stupni provozu. Dnes už však šťastně žije ve sdíleném bytě v Holešovicích spolu s dalšími třemi spolubydly, jednou koupelnou a tlustým kocourem jménem Archibald, který spí v její posteli tak tvrdě, že vypadá jako mrtvý. Když si chcete lehnout, musíte ho přesunout jako zdechlinu na druhou stranu lůžka, čímž se ale vůbec nezmění fakt, že to zvíře s vyplazeným jazýčkem a přivřenýma očima dál vypadá jako kočičí zdechlina. Což prostě člověku tak nějak nedovolí vedle Archibalda zdařile fingujícího kočičí exitus v klidu usnout. Natož něco jiného.

Proto se Josef s poloviční přítelkyní schází zásadně jen ve svém bytě bez asistence jakýchkoliv jiných živočichů. Tvoří spolu na pražské poměry velmi stabilní a perspektivní mladý pár. Spojuje je totiž mnohé. On pracuje jako policista a je rodilým Pražanem. Ona se vždy chtěla přivdat do skutečné pražské rodiny a má tatínka na Policejním prezidiu ČR. I když pouze v pozici referenta správy ve věcech archivnictví, v sedmé platové třídě, s kanceláří v prvním podzemním podlaží hned vedle hajzlíků a skladu na úklidové prostředky. U české policie je ale každá tlačěnka dobrá. A to i když je člověk vegan.

Ona pracuje jako koučka osobnostního rozvoje pro známou mezinárodní společnost, která má v Praze pobočku a v Číně zneužívá pro všeobecné blaho svých klientů dětskou práci.

Josefova šumavská babička jí říká Stračena. A to jak kvůli melírovaným pruhům podivných barev ve vlasech, tak kvůli kruhovému piercingu v nose.

„Já ti nevím, Pepičku. Na tohle já už jsem příliš stará osoba. Takový kruhy se za mejch mladejch let dávaly na statku do nozder jenom kravám, aby neutekly. Já vím, že jsem tě furt tlačila do toho ženění, ale víš co?“ zašeptala mu vyděšeně do ucha a dál nedůvěřivě sledovala Stračenu s plochým hrudníkem i blýskajícím se kovovým šperkem v nose sedící u stolu v obýváku, když s ní přijel na Šumavu na první návštěvu, „rozmysli si to pořádně, hochu. Kráva aspoň dává mlíko.“

Tenkrát poslal Stračenu napřed, aby na babičku zazvonila, protože potřeboval otevřít vrata do dvora. Ona zazvonila. Babička otevřela. Dveře. Pak oči. Tedy ne že by je předtím měla zavřené, ale teď je de facto vyvrátila z pantů hrůzou a rychle, beze slova zabouchla. Zase ty dveře. Stračeně přímo před obličejem.

Když si vedle nechápající poloviční přítelkyně z Tuchoměřic stoupnul na schody i on, zazvonil a babička pootevřela dveře na škvírku, staré paní se po vrásčité tváři konečně rozlil trochu nejistý úsměv. Odplivla si doleva, kde samozřejmě stála Stračena, jíž Josef o zákonech levotočivých plivanců zapomněl říct, a vydechla si.

„Fujtajbl! To jsem se ale lekla!“

Toto osudové setkání nakonec přineslo do Josefova života i jednu pozitivní změnu. Babička mu od té chvíle přestala

posílat třikrát do týdne ty svoje esemesky s více méně stále stejným obsahem.

Tak co, Pepicku. Jak se mas? Nemas hlad? A uz sis nase nejakou holku? Abych se tech pravnoucat jeste dockala. A vem si teple ponozky, at se nenastydnes na mocak. Babi

Ted' už psala: Neni kam spechat, Pepicku. Hlavne se do nice-ho nezen. A vem si ty teple ponozky.

A tak Josef za letních večerů, když zrovna nemá službu, zapne automatickou pračku stojící hned vedle rozkládacího gauče místo nočního stolku – hlavně si musí vzpomenout, že tu noční lampičku a budík je třeba sundat před tím, než začne ždímat –, naliže si skleničku pořádně vychlazené jemně fermentované kombuchy s příchutí bio limetky a vychutná si ji na svém *prostorově štědrém balkoně ve stylu feng-šuej*.

Při tom svém rozjímání pohledem polaská dvě sazeničky rajčat statečně bojující o život ve zrecyklovaných plastových kelímcích od margarínu a labužnický vdechuje vůni letní Prahy 13. Nádherně se v ní ve vyváženém poměru mísí odér rozpáleného asfaltu, lehký nádech psí moči a aviváž z pověšeného spodního prádla kazašské sousedky na vedlejším balkoně. Tohle je Josefův život a přesně takhle ho miluje.

Ze zasněných představ se vrátil do reality. Rovnou do prostředí zablokované magistrály. Pražské magistrály. Tady se narodil, ne přímo na magistrále, ale tady, v Praze. Jeho Praze! A oni by ho teď odtud chtěli vyhnat?

Ta myšlenka ho zasáhla s takovou silou, že dokonce na chvíli nalehl celou vahou na klakson. *Krucinál, tak už jed'te!* Naštěstí ho z toho kratičkého okamžiku náhlého zatemnění mysli vytáhl znechucený pohled mladé ženy řídící vozidlo ve vedlejším stojícím pruhu. Přejela ho očima s neskrývaným

odporem k vidlákoví z Horní Dolní a nesouhlasně našpulila rty přifouknuté do tvaru i velikosti řitního otvoru paviána guinejského. Josefovo jednání pro ni bylo natolik nepřipustné, až jí, chudince, na nedávno vybotoxovaném čele skoro naběhla vráska.

„Prober se, hergot! Co blbneš?“ zaúpěl Josef sám pro sebe. „Chováš se jak nějakej... Brňák.“ Cuklo mu nervózně v koutku úst. Na uklidnění přešel volant několikrát dezinfekčním ubrouskem a důvěrně známá vůně lékařské chemie okamžitě zklidnila jeho rozháranou duši. *Bud' vyrovnaný! Uklidni vnitřní energii! Srovnej si své čchi!* Pražák na aktivisty protestující na vozovce přece netroubí. Pražák chápe a sdílí jejich obavy o budoucnost planety. Pražák zůstane v klidu stát v houstnoucím dýmu z výfukových plynů kolony a s pochoopením čeká, až bude natočeno video pro sociální sítě.

Manifestanti se u nás k vozovce nepřilepují jako v civilizovaných hlavních městech západní Evropy, protože člověk nikdy neví, kdy tudy pojede v nákladáku někdo z Moravy. I když jsou aktivisti smířeni s mučednickou smrtí ve výhni globálního oteplení, skončit jako listové těsto pod pneumatikami kamionu s nákladem dvanáctky Starobrno Drak by jim znemožnilo posmrtně darovat orgány.

Na služebnu odboru obecné kriminality na Karlově náměstí dorazil Josef Ječmínek jen s devatenáctiminutovým zpožděním, což by kdysi v této situaci jeho kolegové i nadřízení považovali za slušný výkon. Kdysi. Tenkrát. Předtím. Než jejich velitel odešel do výslužby a s novou šéfovou kromě splnění růžových kvót na počet žen ve vedení vstoupil do jejich životů i P. R. U. J. E. M. Nový plán Ministerstva vnitra pro restrukturalizaci policejního sboru – Program růstu,

udržitelnosti, jednoty a evropské modernizace. Nápad to byl možná dobrý, zkratka poněkud nešťastná. Plně však vystihující Josefův vnitřní pocit před osudovou ranní poradou. Čchi se mu podařilo srovnat až po použití toalet v druhém patře.

„Pánové, tento krok je, jak určitě chápete, naprosto zásadní. A my musíme jít příkladem. My jsme pro občana morálním vzorem. Občan na nás spoléhá. Občan nám důvěřuje,“ udeřila rozohněná nadporučice Katka Mydlářová několikrát za sebou ukazováčkem s vietnamskou manikúrou v sytě fialové barvě do propagačního letáku s nápisem P. R. U. J. E. M. v záhlaví a dvěma rozesmátými policisty pod ním.

„Občan nás má tak maximálně u pr...“ sykl koutkem mezi rty sevřenými do uctivého úsměvu Josefův kolega z oddělení drogové kriminality, ale dál souhlasně přikyvoval jako všichni ostatní.

„A samozřejmě to není z mojí hlavy,“ dodala nakonec Mydlářová. To už jí věřili všichni, protože z její hlavy zatím vzešel jenom systém černých puntíků na nástěnce za pozdní příchody a nový kávovar.

„Takže v zájmu růstu, udržitelnosti, jednoty a modernizace policejního sboru musí v našich řadách dojít k čemu?“ rozhlédla se Mydlářová po místnosti s nadějí, že bude pochopena. Nebyla.

„Ke škrtům, pánové, ke škrtům.“

Osazenstvo kanceláře na Mydlářovou dál tiše zíralo. Částečně tupě, což byl jejich přirozený výraz v pracovní době, o němž se domnívali, že odpovídá nonšalantnímu pohledu drsného poldy, který prošel peklem nejhorších ulic Detroitu, Los Angeles nebo Žižkova. Částečně pak s obavami, že teď už si vedle toaletního papíru budou muset do práce z domova nosit i vlastní židli.

„Je nás tu prostě moc a jinde mají pro změnu podstav,“ pokračovala Mydlářová. „V zájmu vzájemný solidarity mezi kraji jsem nucena zrušit jedno místo u nás a dotyčného přesunout tam, kde je aktuálně nejvíce potřeba posílit tamní sbor. Samozřejmě dočasně. Než nějaký občan pochopí společenskou prestiž naší práce, vzklíčí v něm sen stát se také policistou jako my a přijde tam konečně k náboru. Prostě musíme vytrvat, než se znovu naplní stavy.“

Josefovi se pochybovačně zkrivil výraz a jen na poslední chvíli se mu podařilo zastavit automatické protáčení očních bulv ke stropu. To se dřív naplní proroctví čtyř jezdců apokalypsy v pěší zóně než stavy v těch dírách. Nepomáhá náborový příspěvek ani stravenky. Na tuhle práci už ztěžka ukecají někoho tady v Praze, natož někde v nehostinných končinách bez dálnic, metra a zubařů.

Nervozita prostoupila jejich řady, vzduch ztěžknul. Nadporučice Katka Mydlářová si tiše prohlížela tváře před sebou. Josefovi se na okamžik zdálo, že její pohled s podivným, téměř krvelačným uspokojením spočívá až příliš dlouho na jejich potících se krcích.

„Lepší tnout rovnou do živýho, co, pánové? Já bych to zbytečně neprotahovala.“ Mydlářová vytáhla z desek na stole list papíru a zaostrila na něj. „Chráněných kategorií se tato

situace samozřejmě netýká, takže prosím, aby příslušníci určených skupin po přečtení ustoupili o krok vzad."

Řada policistů se zlehka zavlhla tísni jako při dámské volence v tanečních, kdy je předem jasné, že někdo prostě zůstane na ocet.

"Ženy," zavelela Mydlářová a všechny příslušnice něžného pohlaví o krok ustoupily. Josef s podivem zjistil, že k ženám se u nich ve sboru řadí i osoby, do kterých by to na první pohled nikdy neřekl.

"Ženatí s dětmi do patnácti let." Řada kolem Josefa začala povážlivě řídnout.

"Zdravotně hendikepovaní." Žádný pohyb. "Zdravotně hendikepovaní!" zařvala Mydlářová tak, že se v hrnku stydnoucí kávy na stole hladina hnědé břečky zčeřila několika vlnami. Nahluchlý podplukovník Volek, u něhož došlo před lety při čištění služební zbraně k závažnému oboustrannému poškození sluchu a jednoho ušního boltce, tudíž je od té chvíle jeho pracovní náplní odebírání otisků prstů podezřelým, kterým zásadně neodpovídá na žádnou otázku, ustoupil vzad.

Josef hlasitě polknul, v krku jako by se mu zauzlila hlta nová trubice. V přední řadě zůstali už jen čtyři.

"Ti, co mají pět a méně let do důchodu." Zbývající tři kolegové, zsedlí ve vlasech i ve tváři léty služby, udělali s výdechem úlevy krok vzad a Josef pocítil nutkavou potřebu extra silných dezinfekčních ubrousků. Zůstal sám. On, jediný rodilý Pražák široko daleko. Zrovna jeho chtějí poslat pryč? To je nějaká konspirace na vysídlení hlavního města a jeho ovládnutí tlupami rychle se množících imigrantů z vesnic a městysů?

„Další chráněný kategorie už nejsou?“ snažil se, aby si jeho hlas zachoval důstojnost, přesto zněl ukňouraně.

„Jsou,“ pokývala hlavou Mydlářová. „Ještě dvě.“

Josefovo srdce se roztlouklo vírou v zázrak. Ať je to, co je to, prostě se do jedné z těch skupin musí dostat. Teď je mu úplně jedno, co bude muset obětovat.

„Transgender osoby v procesu tranzice,“ zvedla pochybovačně Mydlářová obočí. Za zády Josefa to mezi mužskými příslušníky zašumělo útrpným výdechem představované bolesti. Josef na okamžik sklopil zrak k rozkroku kalhot své policejní uniformy z 62% modalu, 36% polypropylenu a 2% elastanu a s ponížením pochopil, že jsou části těla, které prostě pro Prahu obětovat nedokáže.

„A ta poslední kategorie?“ pohlédl s jiskřičkou naděje útrpně na Mydlářovou.

„Příslušníci LBGTQIA komunity.“

Josef se nadechl, polkl, pak se znovu nadechl a zase polkl. A když už to vypadalo, že se mění v pstruha z otrávené Bečvy, dostal ze sebe nejistě: „No, třeba bych to mohl zkusit.“

„Co jako?“

„No, toho bisexuála. Třeba,“ špitl a rychle dodal. „Jak se to ověřuje?“

„To se samozřejmě neověřuje, Josefe. To se oficiálně vyjádří ve formuláři pod přísahou. A vy jste se vyjádřil celkem jasně. Počkejte, tady to někde mám,“ natukala Mydlářová jeho služební číslo do databáze. „No ano, jak jsem říkala. Josef Ječmínek. Muž. Bílý. Bez vyznání. A heterosexuál,“ ušklíbla se vítězně. „Tato sebejistá prohlášení toxickýho mužství jste si měl patrně rozmyslet dřív, drahý kolego. Co vy na to?“

„Nešlo by...“

„Nešlo!“ Rozhodla, jako když mávne sekerou nad popravčím špalkem. „Navíc ani vaše pracovní výsledky na oddělení komunikace a prevence nejsou v poslední době, jak bych to jen řekla, úplně na výši. Byly vám svěřeny sociální sítě a ten příspěvek ze včerejška o zásahu v domácí pěstírně konopí seniora v Hlubočepích bych na vašem místě raději vůbec nekomentovala. Člověče, to jste vážně neměl nic jiného, čím zviditelnit sbor?“ otočila Mydlářová vztekle k ostatním obrazovku svého notebooku.

„Ale dosah to mělo,“ hájil se sklesle Josef.

„Ano, to mělo. Pět tisíc sdílení, dvanáct tisíc smajlíků a dva tisíce osm set více či méně urážlivých komentářů. Spíše více než méně. Tak třeba tady náhodně:

*Nechcete už za naše peníze začít dělat něco smysluplnýho?
To zase bude na služebně veselo.
Hned se cítím víc v bezpečí, díky, chlapi!
Úplní Avengers, o tom žádná. Doživotní rentu všem!
To jste zasadili ránu zločinu přímo mezi oči!
A nezaslouží si ten děda rovnou popravit?
Další hrdinný zásah proti rostlině, snad neopětovala
palbu...”*

„Byly tam i pozitivní komentáře,“ sevřel Josef vzpurně rty.
„Ano, dva. Jeden z vašeho falešného profilu, Ječmínku, a ten druhý cituji: *Moji hrdinové!* Následují tři vykřičníky a tři srdíčka. Tak ten bych za úplně pozitivní taky nepovažovala.”

„Není důležitý, jak o nás mluví, hlavně že se o nás mluví,“ snažil se ještě.

„To je zákon bulváru a showbyznysu, Josefe. Hereček –“

„A prostitutek," dodal snaživý kolega z mravnostního.

„No vidíte, Josefe. Copak si o nás občan myslí, že jsme nějaký prostitutky nebo pracujeme v showbyznysu?"

K první části otázky Josef raději nezaujal jasné stanovisko. Druhá polovina byla nejednoznačná, bez právníka se nebude vyjadřovat. Show to totiž občas bývala pořádná, byznys dle výplatní pásky ovšem mizerný.

Došlo mu, že porotu nepřesvědčí. A že rozsudek byl přijat nepodmíněně. Rozhodl se ke svému trestu alespoň přistoupit jako chlap. Bílý, bez vyznání a heterosexuál.

„Kam?" podíval se Mydlářové zpříma do očí.

„Tam, kde jsou na tom tak mizerně, že ocení i vaši pomoc, Josefe," sklapla zápisník Mydlářová.

„Středočeský kraj?" Místnost ani nedýchala hrůzou.

„Mnohem dál, Josefe." V rohu u okna se někdo pokřikoval. Josef zavřel oči a zašeptal s tváří zkřivenou děsem: „Český Budějovice?"

Mydlářová jen tiše zakroutila hlavou. Kéž by Budějovice. Odtamtud se prý občas i někdo vrátil živý. Tohle bylo i na ni příliš. Všemi silami se pokusila zklidnit dech a pak ze svých rtů vypustila tu prastarou kletbu všech Pražáků: „Brno."

Místnost se naplnila tlumeným vzlykáním, občasné i nekontrolovanými výbuchy pláče. Někdo v rohu v náhlém hysterickém záchvatu otevřel prudce okno a snažil se z něj vyskočit v soucitném gestu sounáležitosti s právě obětovaným kolegou. Naštěstí se na poslední chvíli ostatním podařilo zabránit mu v tragickém činu.

Josef Ječmínek nepřítomně svěsil ramena, pak i hlavu. Připomínal sochu umírající dívky z pomníku k uctění památky posledních výstřelů druhé světové války, jen ten šeríkový

puget mu v ruce chyběl. Před očima mu jako všem skonávajícím tragickou smrtí běžel celý jeho život končící zpomaleně se vzdalujícím obrazem dopravní značky *HLAVNÍ MĚSTO PRAHA*. Přeskrtnuté červeným pruhem. Josef k ní ještě vroucně vztáhl obě paže a poté i bez dezinfekčních ubrousků upadl v bezvědomí na špatně vytřené šedivé linoleum.

Josef Ječmínek zahnul z hlavní silnice mezi bytové domy za protihlukovou bariérou. Při pohledu na jejich ladné železobetonové siluety pnoucí se mezi poli až k horizontu to už nevydržel a zrak se mu zakalil slzami. Viděl to tu růst od samého začátku, krucinál. Od úplně prvního jeřábu, zvuku brusky a třesu sbíječky. Každé ráno vstával v jejich rachotu a večer se vracel ve dvouproudové koloně z práce, aby z parapetů setřel zbytky izolačních materiálů a otcovským pohledem zkontroloval, o kolik pater budovy zase povyrostly. Skoro ty domy sám kojil a přebaloval. A teď je už neuvidí dospívat. Jedenáctou etapu úspěšného developerského projektu Panorama Hills už dokonce ani nespátří se narodit. Bolestivě nasál ze staženého okýnka vůni čerstvého nátěru fasády rezidenčního bloku H4/BB a bodlo ho u srdce.

Projel kolem *velkorysého komunitního prostoru před domy určeného pro sousedská setkávání a relaxaci*. Zrovna tam v trávě plné poletujících kuliček zateplovacího polystyrenu pod čerstvě zasazenými pahýlky okrasných třešní elegantně kálel francouzský buldoček oděný do zlaté prošívané vestičky. Josefovi se žalem zatmělo před očima. A v té chvíli to přišlo.

Náraz! Brzdy! Odmrštěné tělo! Letící kolo! A všude kolem spousta smaženého tofu. Ježíšikriste! Právě srazil poslíčka rozvážejícího jídlo z nějaké veganské restaurace. Aspoň tak si to přečetl ze zad toho nebožáka, tedy z jeho trička, když odražený předním sklem vozidla letěl k nebi vstříc světlým, až světle zeleným bio zítřkům. Přímo do okrasného plotu z mochny křovinaté. Josef by mohl přísahat, že i v letu – bez kola, které se vydalo na opačnou světovou stranu – ten chudák stále ještě šlapal do pedálů.

Na docela malý okamžik Josef ve své duši pocítil plamínek naděje. Asi právě někoho zabil. Žádné Brno! Mexiko! Musí utéct do Mexika!

Jenže mochna křovinatá se v té chvíli zavrtěla a začala na něj křičet: „Vy... vy... vy vrahu!“ Takže žádné Mexiko.

„Já se hrozně omlouvám. Jste v pořádku?“

Mladý muž, respektive mladý vegan původně mužského pohlaví, opustil svou skrýš v křoví a kulhavě se vyškrábal na chodník. Josef chvíli přemýšlel, jestli takhle zle vypadal už před nárazem. Mladík si s námahou na vychrtlých údech srovnal všechny kosti do původního stavu a vyčítavě se rozhlížel kolem sebe.

Dýňová polévka s pohankou se právě vpíjela do spár mezi dlažbou chodníku, fazolové klíčky, bambusové výhonky a další těžce identifikovatelné cosi se rozlétlo trávníkem u vchodu, který teď vypadal, jako by tady měl někdo vážné trávicí problémy po návštěvě vietnamské restaurace. Čočka beluga, jelikož byla těžší váhy, odletěla kamsi do dálí. Stejně jako tempeh. Ten skončil na proskleném zábradlí lodžie bytu 1+kk v prvním nadzemním podlaží, odkud z něj teď dolů pomalu odkapávala omáčka tahini. Vegan znovu zaúpěl.

„Já se vážně moc omlouvám. Měl jsem těžkej den,“ kál se Josef.

„To řekněte tomu tofu!“ vyrazil ze sebe všechnu bolest nad tou příšernou ztrátou zdrcený cyklista a při pohledu na rozšlapané marinované plátky ze sójové sraženiny pod Josefovými botami se ho začal zmocňovat hysterický záchvat. „Panebože! To už snad nepůjde ani zrecyklovat!“ rozhodil bezradně vyhublýma ručkama a hlas mu přecházel do falzetu. „No vidíte to?“

Josef přesně netušil, co by měl vidět, ale kýval, protože souhlasným kýváním ještě nikdy nikdo nic nezkazil.

„Taková příšerná uhlíková stopa...“

Tak tu Josef opravdu neviděl, ale kýval dál. Ještě i ve chvíli, kdy se k nim přiblížil francouzský buldoček v prošívané vestičce hladově se hrnoucí k rozšlapanému tofu, aby vzápětí zděšeně zakvičel jako zasažený elektrickým proudem a prchnul. Tahle rasa má prý hodně špatný čich, de facto nulový. Ale pud sebezáchovy jí evidentně zůstal.

„Moc mě to mrzí. Nevím, jak se to mohlo stát. Víte, mám problémy v práci...“ Zdálo se, že ho truchlící cyklista ani neposlouchá, dál se snažil mezi stébly trávy vypátrat kousky tvarohového koláče bez tvarohu.

„Dneska mě přeložili. Do... Brna.“

Poslíček ustrnul, ruce se mu svezly podél těla a propadlou hrud' zachvátil třes.

„Ježišmarjá! To mě mrzí. Vážně. Potřebujete obejmout?“ Udělal několik kroků vpřed s rozevřenou náručí a Josef jen tak tak zabránil nejhoršímu.

„Ne, děkuju. Ale jako by se stalo.“ Pohled na propocené tričko, které vylezlo ze křoví, kam se chodí venčit psíci